

Wij leggen ons niet neer bij de klopjacht van Arizona

De eerste nationale betoging tegen het federale regeerakkoord is een feit. We waren met veel op 13 februari, misschien was jij er ook wel bij. Hieronder leggen we nog eens uit waarom dit akkoord voor ons niet door de beugel kan.

Te weinig geruststellend nieuws

Er komt een verhoging van het nettoloon, de index blijft voorlopig gespaard, de ziekenhuisfactuur en de gezondheidszorg worden betaalbarer, energiecontracten moeten duidelijker en telecomtarieven lager. Het systeem van de maximumfactuur wordt uitgebreid naar langdurig psychiatrische patiënten en de regering zet in op preventie van roken, vapes en alcohol drinken. Er komt een verhoging van de maaltijdcheques, en de nieuwe meerwaardebelasting is alvast een eerste stap in de goede richting. Er is dus wel goed nieuws. Tegelijkertijd blijft veel onduidelijk. De verhoging van het nettoloon is ten vroegste voor 2029, tenminste als er dan voldoende budget voor is. De terugverdieneffecten die de begroting moeten doen kloppen, zijn immers helemaal niet zo zeker. Voor het beperken van ziekenhuisfactuur en gezondheidszorg zijn moeilijke onderhandelingen nodig. De verhoging van de maaltijdcheques gebeurt alleen als de werkgever daartoe beslist. En de nieuwe meerwaardebelasting is voorlopig vooral belangrijk als symbolische maatregel.

Het regeerakkoord treft vooral wie al weinig heeft

De grootste besparingen van deze regering gebeuren door in te grijpen in uitkeringen. De werkloosheidsuitkering wordt beperkt in de tijd, langdurig zieken zullen financieel zwakker staan. Nieuwkomers krijgen minder en minder snel ondersteuning. Het afschaffen van de federale welvaartsenveloppe¹ verhindert een verhoging van de laagste uitkeringen zoals het minimumpensioen en de leeflonen,

de allerlaagste uitkeringen in de ziekteverzekering, de arbeidsongevallenverzekering en de werkloosheid. Alles samen bespaart Arizona 12,8 miljard op werknemers en sociale zekerheid, goed voor 55% van de besparingen! De sterkste schouders dragen 1,4 miljard bij of 6% met veel uitzonderingen en onzekerheid over de uitvoerbaarheid.

Scharrelbanen met impact

Flexi-jobs worden uitgebreid en in bijna alle sectoren mogelijk. De regel dat een deeltijdse baan minimaal een derde van een voltijdse moet bedragen wordt losgelaten, al moet een contract minstens 3 werkuren tellen. Studentenaarbeid wordt uitgebreid.

De federale regering wil ook het aantal vrijwillig te presteren overuren optrekken. De eerste 240 overuren worden belastingvrij maar je krijgt er ook geen toeslag of recoup voor. Tegelijkertijd krijgen nachtwerkers pas vanaf middernacht een bijkomende premie en niet vanaf 20 uur. Dit zal vooral werknemers treffen die het nu al moeilijk hebben om de eindjes aan mekaar te knopen en daarom zo-

Voor starters in onderwijs valt met deze pensioenhervorming zeker en vast een aantrekkelijk aspect van de job weg.

veel mogelijk werk aannemen. De federale regering zet dus volop in op scharrelbanen, banen die je kan beschouwen als manieren om iets bij te verdienen, maar die steeds meer arbeidstijd innemen. Werk voor mensen die al werk hebben. Zo verminderen de kansen voor werkzoekenden. Hetzelfde kan je zeggen van studentenarbeid. Bovendien worden op deze vorm van arbeid geen of een pak minder sociale bijdragen betaald. Een geschenk voor de werkgever, die liever zo iemand in dienst zal nemen dan een werkzoekende, en een aderlating voor de sociale zekerheid. En het is net die sociale zekerheid die er voor moet zorgen dat bijvoorbeeld jouw pensioen betaalbaar blijft. Hoe meer we die sociale zekerheid afbouwen, hoe minder we zeker zijn van degelijke uitkeringen voor wie pech heeft en een leefbaar inkomen op onze oude dag.

Dit is geen duurzaam en toekomstgericht arbeidsbeleid. Dit is een ziekmakend beleid dat geen garanties biedt op kwaliteitsvolle jobs en bovendien het hele stelsel van de sociale zekerheid onderuit haalt.

Langer werken voor minder pensioen

Het klinkt als een afgezaagde slogan maar het is meer dan ooit waar. Vooral bij de ambtenaren, in het bijzonder in de onderwijspensioenen, wordt er zwaar gesnoeid. Ondanks het feit dat de onderhandelaars na onze acties de verlengde overgangperiodes toevoegden, zal iedereen die vanaf 2027 met pensioen gaat, de gevolgen al merken. Sommigen reeds vanaf 2026 bij onvoldoende jaren/dagen effectief gepresteerd. Periodes van ziekte en werkloosheid worden hier niet meer meegerekend. In dit geval volgt zelfs een financiële sanctie. Dit treft vooral vrouwen en startende leraren die van job naar job hoppen en langere tijd geen werk hebben.

De wijze waarop jaren in aanmerking komen, schuift de pensioendatum op. Wie ook minder dan 156 dagen per jaar werkte, ziet de pensioendatum nogmaals opschuiven. Wie in 2025 60 jaar is of ouder zal maximaal 1 jaar langer moeten werken. Wie in 2025 59 jaar is, zal maximaal 2 jaar langer moeten werken. Vanaf 2027 verruimt ook de referentieperiode voor de berekening van je pensioen. In 2027 zal dat berekend worden op de laatste 11 jaar van je loopbaan, vanaf 2028 op de laatste 12 jaar en zo verder tot 45 jaar in 2062. Daarbovenop wijzigt de loopbaanbreuk van 1/55 naar 1/60 voor diensten gepresteerd vanaf 2027 en wordt de huidige pensioenbonus afgeschaft vanaf 2026. Voor de reeds gepensioneerden verdwijnt ook dan de perequatie.

Dit is geen duurzaam en toekomstgericht arbeidsbeleid. Dit is een ziekmakend beleid dat geen garanties biedt op kwaliteitsvolle jobs.

Met de zogenoemde welvaartsenveloppe stelt de regering een budget ter beschikking om de sociale uitkeringen te verbeteren, bovenop de indexaanpassingen. Om de twee jaar onderhandelen werkgevers- en werknemersorganisaties over de verdeling van die enveloppe..

Weg met de internationale solidariteit

Niet alleen Trump bespaart blind op ontwikkelingshulp, ook de Arizonaregering ziet daar een uitgelezen kans voor besparingen. Ze schraapt gewoon een kwart van de middelen voor ontwikkelingssamenwerking! Internationaal wordt er van rijke landen zoals het onze verwacht dat het 0,7% van het bruto binnenlands product (bbp) aan internationale samenwerking besteedt. Met deze besparing halen we zelfs de 0,45% niet meer. Bovendien zal de fiscale aftrek van giften van 45 naar 30% dalen.

11.11.11 vreest het ergste voor de toekomst. Ontwikkelingshulp zorgt ervoor dat polio zo goed als volledig is uitgeroeid, dat malaria, kinder- en moedersterfte zijn teruggedrongen, dat er hulp wordt geboden bij natuurrampen en conflicten, dat vrouwenrechten en rechten van LGBTIQ+ gemeenschap op de agenda worden gezet. Er zijn studies die aangeven dat elke euro die bespaard wordt op conflictpreventie ons later 16 euro zal kosten. Dit is een besparing die uiteindelijk een kost zal blijken te zijn.

Alternatieven, iemand?

Ann Vermorgen, voorzitter van ACV, stelt het zo: "Ik zou alvast voor een substantiëlere meerwaardebelasting gaan en alle vermogensinkomsten gelijk met arbeidsinkomsten in bad trekken. Alleen al voor meerwaarden levert dat vijf miljard op. Ik zou alvast mensen niet nog harder en flexibeler doen werken en zo voorkomen dat mensen uitvallen, dat levert drie miljard op. Ik zou nepstatuten niet hebben uitgebreid, maar ingekort, zodat werken ook echt bescherming geeft én extra geld oplevert voor onze sociale zekerheid. En ik zou

zeker en vast de welvaartsenveloppe niet naar het stort gevoerd hebben."

Actie, actie en nog eens actie

Hier leggen we ons met het ACV niet bij neer. Je kan niet zomaar met een hakbijl onze pensioenen te lijf gaan. Ze zijn immers onlosmakelijk verbonden met onze loopbaan. Je kan niet zomaar besparen op wie het al moeilijk heeft. Wij willen niet alleen een begroting die op orde lijkt. We willen een sociale en solidaire samenleving waarin de sterkste schouders ook de zwaarste lasten dragen en iedereen, maar dan ook iedereen, met vertrouwen naar de toekomst kan kijken. Het is daarom onze taak als vakbond om de gecumuleerde effecten van dit regeerakkoord voor iedereen heel zichtbaar te maken. Dat zullen we ook doen. In het bijzonder blijven we opkomen voor jou. We zullen onderhandelen en lobbyen op zichtbare en minder zichtbare manieren. En als dat niet helpt, blijft er niets anders over dan actie, actie en nog eens actie.

Vanaf 11 maart komen Marianne Coopman, algemeen secretaris, en Hilde Lavrysen, adjunct algemeen secretaris, naar jullie toe met een uitgebreide toelichting van het regeerakkoord. We stellen de vormingen over verlofstelsels en pensioenen voorlopig uit omwille van de onduidelijkheden op dit moment.

Schrijf je in
(www.cov.be)